

Divadelní fakulta AMU

Katedra činoherního divadla

Akademický rok 2016/2017

Posudek oponenta bakalářské práce

Diplomant: **Adam Ernest**

Oponent: MgA Juraj Deák

Název práce: **Hledání osobního tématu při tvorbě role**

Osobní téma je dle autora jedním ze základních předpokladů uměleckého i osobnostního vývoje.

Autor se nejdříve snaží definovat základní termíny související s osobností. Bere si na pomoc Freuda - jeho ego, superego a id . Pak definuje divadelní postavu, která – podle definice, kterou slyšel od svého profesora - se skládá s těla, duše a ducha. V dalším se snaží srovnávat tyto tři části osobnosti s třemi částmi, které utvářejí divadelní postavu. Přičemž ego se autorovi jeví jako tělo postavy, superego jako duše a id jako duch postavy.

V další části práce pak analyzuje základní předpoklady, které musí herec k naplňování své profese ovládat. Dochází k tvrzení, že ideál evropského hereckého kumštýře v sobě propojuje schopnost manipulace s emocemi ve spojení s pohybovým aparátem“. A ač jsou herci rozliční, existuje pár nepopíratelných dovedností, které musí každý herec ovládat. Jsou součástí řemesla. Je to práce se slovem, koordinovanost pohybového aparátu a hudební nadání. Hudební ve smyslu múzické – tedy cit pro rytmus a tempo. Herec ale musí své schopnosti neustále rozvíjet. Rozvinuté schopnosti podle autora mají tři stupně - nadání, talent, genialita.

Jádrem práce je pak zamyšlení nad umělcovou individualitou a zkoumání vztahu mezi osobními tématy tvůrce a jím tvořené postavy,

Podle diplomanta bez osobního tématu se nemůže projevit umělcova individualita. Hledat osobní témata při umělecké práci tudíž považují nejen za nutnost, nýbrž za povinnost. Umělec by měl být schopen obhájit svoje téma sám před sebou i ve vztahu k režisérovi. Nemá ho však prosazovat na úkor celku.

V poslední části práce se diplomant zabývá morálním aspektem herecké tvorby. Uvědomuje si, že herec je nositelem vkusu a jako takový má obrovskou zodpovědnost. Možnost nevzít práci, která se neshoduje s jeho přesvědčením, jde totiž vždycky. Herec bude nájemným kašpárkem jen do té doby, dokud bude připouštět, aby ho z něj někdo dělal – píše diplomant. Na druhé straně neobdivuje – cituji - pseudo-mučednictví těch, kteří jedním dechem hrdě odmítají komerční práci a tím druhým pláčou, že „nezakopnou o kšeft“ a nemají za co žít.

Absolutně zásadní tedy je nikdy nelhat sám sobě, nepřipustit jakoukoli tvůrčí servilitu, nikdy nepřestat hledat svoje osobní téma a následně jej i chránit. Tyto své názory opírá i o myšlenky francouzského divadelního kritika Geogrese Banu.

V další části práce diplomant zkoumá možnosti tvůrčího propojení tématu postavy s osobním tématem herce. Přemýšlí, jak může herec pochopit a ztvárnit postavu, která je úplně jiná než on, hledá ve vlastní zkušenosti při realizaci své absolventské role Alfréda Zentnera a dochází k závěru – cituji - Má osobní témata vylezla na povrch až ve chvíli, kdy jsem je de facto opustil a oddal se tématům Alfrédovým. Diametrální odlišnost mých a Zentnerových témat způsobila kolizi, která dala za vznik velice živému procesu. Alespoň pro mě, coby herce.

Pokusil jsem se o co nejužitečnější vykreslení autorových úvah a postřehů. Ale nebylo to vůbec lehké. Jeho práce je evidentně velmi upřímná a pro hereckou profesi mladickým nadšením přímo protknutá, ale žel velmi živelně napsaná. Myšlenky se mi často líbí, ale jsou chaoticky rozházené a vydolovat je z přešle zážitků, obrazů a přepjatých slov je nadlidský úkol. Přesto je jasné, že mladý herec je plný elánu a touhy dobýt svět – nebo alespoň jeho prkna, svým uměním. Práci doporučuji k obhajobě.

Žádám diplomanta, aby se při obhajobě vyjádřil ke dvěma okruhům problémů souvisejících s jeho prací:

1. Mohl by jste blíže vysvětlit jak jste to myslel s Freudovými termíny ego, superego a id při vytváření postavy?
2. Vyvíjelo se téma postavy Alfréda od reprízy k repríze, nebo vaše vnímání postavy zůstalo stejné?

V Praze 10. září 2017

MgA. Juraj Deák